

fees, at denne Forkjøbsret i et saadant Tilfælde vil have noget ganske Andet at betyde end ellers. I Almindelighed ville de øvrige Parters Ciere kun benytte denne Ret, hvis de ansaa det for gavnligt for dem, at erhverve den ene Part for derved at blive ene om Skibet, men naar man alene vil søge sin Hjælp imod den af mig paapegede Ulempe i denne Forkjøbsret, vil det sees, at der bliver lagt en større Tvang paa de andre Ciere til at købe en Part, som de maaskee ellers ikke vilde købe, thi, ved at undlade at købe, miste de ogsaa deres Skibsparter, eller idetmindste Netten til at seile under dansk Flag. Jeg troer derfor, at man maa sætte den Bestemmelse, at Cieren af en Skibspart kun med de andre Parteieres Samtykke maa sælge denne til En, som ikke opfylder Betingelserne i § 1; ellers skal han sælge til en dansk Mand, der opfylder disse Betingelser. Man kunde vel sige, at det har været saaledes før, og at det hidtil er gaaet ret godt. Ja, det er ogsaa rigtigt, men de Herrer, som have gjort sig bekendte med Forhandlingerne om denne Sag, ville vide, at der efter den hidtilværende Tilstand saagodt som intet Tilfyn har været med, hvem der eiede danske Skibe eller Parter deri. Maaskee man i Krigstid er gaaet noget strengere frem, men udenfor dette Tilfælde har der ikke været noget Tilfyn, og dette vil man navnlig finde udtalt i en Erklæring af en daværende Soret i Kjøbenhavn under nogle Forhandlinger, der ere paapegede i Motiverne til Lovforslaget. Man vil ogsaa finde, at man i fremmede Lande har været opmærksom herpaa, og i det Forbillede, man har fra England, findes Bestemmelser, der, saavidt jeg erindrer — det er længe siden, jeg har haat denne Act i Haanden, — ligefrem forbyde Salg til Udlandinge. Dette har jeg ikke foreslaaet, men kun at Salget skulde gjøres afhængigt af Mebeiernes Samtykke. I den tydske Handelslovbog, der gjælder for de fleste tydske Stater, saaledes for Preussen, Hamborg og nu ogsaa, saavidt jeg veed, for de fra Danmark adskilte Hertugdømmer, vil man finde en Be-

stemmelse, som i dens Udtryk nærmer sig meget til det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. I Landstinget har man heller ikke været opmærksom paa dette Forhold, og navnlig har jeg selv søgt at henlede Udvalgets Tanke derpaa; men man har sagt, at dette Punkt ikke hørte hjemme i den foreliggende Lov; man maatte see at ordne det enten ved Contract imellem Parterne eller ved en almindelig Skibsfartslovbog, som vi skulde kunne vente. Disse Udveie troer jeg imidlertid ikke kunne hjælpe. Efter min Erfaring er det høist usædvanligt, at der oprettes skriftlig Contract imellem Parterne i Skibe, hvorimod det sædvanlige er, at de træde sammen, styde Pengene ind, enes om, hvem der skal være corresponderende Reeder, og undertiden ogsaa om, hvem der skal være Skipper. Dette kan jo see uden skriftlig Contract, men, selv om der undertiden var en saadan, holder jeg mig forvissat om, at man kunde udsætte en Præmie for en Contract, som sikrede imod den nævnte Ulempe uden at finde den, thi man har under de tidligere Forhold ikke været opmærksom paa dette Punkt. Det er sandt, at man for Fremtiden vil kunne være det, men det vil let sees, at der er mangfoldige Tilfælde, hvor der kan staa stor Skade, hvis dette ikke rettes. Med den nye Skibsfartslovbog, troer jeg det har lange Udsigter, thi det er ikke mig bekendt, at der her i Landet er gjort Forarbejder til en saadan. Efter de mange Forarbejder, som kunne hentes fra fremmede Lande, vil det vel ikke være vanskeligt at tilveiebringe Materialet dertil, men det vil dog have saa lange Udsigter, at man dog vist ikke bør vente derafter. Derfor troer jeg, at her er Stedet til at give en saadan Bestemmelse, idet § 17 bestemmer, at, saasnart en Part i et registreret Skib sælges til Noget, der ikke skyldstgjør Betingelserne i § 1, er ogsaa de andre Parteieres Ret til at føre dansk Flag tabt, og her er det altsaa, at Midlet derimod skal anvendes, nemlig at et saadant Salg ikke maa finde Sted uden de andre Cieres Samtykke.